A homokvár

Valamikor régen a Duna két partját nagy kövekkel rakták ki, hogy a hullámok ne mossák el a földdarabokat. Ahol a part merdek volt, ott nem tudták kikövezni. Az öblöket sem kövezték ki, itt homokos, kavicsos volt a part.

A partifecskék a meredek agyagpartba lyukakat fúrtak fészeknek. Ahonnan már elköltöztek a fecskék, agyagba vájt lyukak idővel egymásba omlottak, így azután a meredek partban kis barlangok keletkeztek.

Egy ilyen kis barlnagban lakott Vivike, a vízitündér. Otthonát szépen berendezte magának. Illatos, száraz füvekből volt a fekhelye. Agyagból asztallábakat gyúrt, rájuk tett egy lapos, fehér kavicsot, az lett az asztal.

– De mire üljek? – töprengett Vivike. Azután eszébe jutott, hogy a Duna vizén nem csak faágak, falevelek úsznak, hanem néha dugók is. Lesben állt hát, és mikor dugót látott a vízen úszni, gyorsan leröppent érte. A parafadugó könnyű, vissza tudott repülni vele otthonába. A dugót a kavicsasztal mellé tette. Éppen odaillet ülőkének.

Vivike, mint afféle vízitündér, jól tudott úszni. Ha meghallotta egy hajó zúgását, széthúzta az otthonát elfüggönyöző gyökérszálacskákat és kinézett. A folyón fölfelé zakatoló hajókat szerette, mert azoknak jóval nagyobb hullámai voltak, mint a lefelé menő hajóknak. Vivike megvárta, hogy az első hullámok nekiverődjenek az agyagpartnak, és akkor fejest ugrott a vízbe. Élvezte, hogy a hullámok hintáztatják. A víz hamar lesodorta oda, ahol már nem kövek voltak, hanem sima homok.

Szeretett ide megérkezni. A part enyhén lejtett a víz felé, fent pedig bokrok szegélyezték. A bokrokon túl sötét erdő fái zúgtak a szélben. Szeles időben Vivike nem is időzött sokáig, mert félt a szélzúgástól, és a hajladozó fáktól. Szép, csendes időben annál jobban érezte itt magát. Feljebb úgy megszáradt a homok, hogy szinte fehérnek látszott. És milyen jó meleg volt a naptól! Virágszirom ruhácskája egykettőre meg is száradt.

Egy szép napon, sütkérezés közben az jutott eszébe, hogy építhetne magának homokvárat.

Közel a vízhez, a nyirkos homokból könnyű lesz építeni – gondolta, és mindjárt munkához is látott. A parti vízben úszkáló kölyök kecskebékák is segítettek neki. Egy-kettőre készen is állt a homokvár, négy sarkán négy toronnyal. Vivike mind a négy toronyra egy-egy zöld leveles ágat tűzött. A vár köré ásott árokban hamar kitisztult a víz, és tükröződött benne a homokvár.

– Brekeke, de szép a vár, mindenm terme téged vár! – brekegték a kölyök kecskebékák. Vivike boldogan költözött be a homokvárab.

Az ablaknyíláson beragyogott a napfény. Vivike apró, fehér kavicsokkal rakta ki a homokpadlót. A falra pici, fehér csigaházakból virágmintát rakott ki. A parton végig rengeteg ilyen kis üres csigaházat lehetett találni. Az ablakokat is csigaházakkal keretezte be. A békák meg kisebb-nagyobb kagylókat hoztak neki. Vivike nagyon megörült egy szép, nagy kagylónak.

– Ez lesz az ágyam! – gyönyörködött a kagyló gyöngyházfényű belsejében.

Fülszaladt a bokrokhoz, hogy füvet szedjen derékaljnak. Takarónak egy szép nagy nyárfalevelet szemelt ki magának. Egyszercsak hajózúgást hallott. Megfordult, és egy nagy fehér hajót látott az árral szemben haladni.

– Ennek aztán lesznek hullámai! – riadt meg Vivike. Lettek is akkora hullámok, amekkorát még nem is látott a Dunán. Ám hiába szaladt – mire odért volna, a nagy hullámok úgy elmosták, a homokvárat négy tornyával együtt, mintha ott sem lett volna. Amikor a víz elcsendesedett, olyan sima lett a homokpart végesvégig, mint a selyem. A kecskebéka kölykök kifulladva kerültek elő a nagy hullámzásból, és csak nézték Vivikét, aki ott állt, és siratta a szép homokvárat.

– Oda a gyönyörű homokváram, négy tornyával! – zokogta a kis tündér. – Mehetek vissza a sötét barlangba.

Hajók járnak a Dunán, mindent elmos a hullám – énekelték a kis kecskebékák. Vivike könnyes szemmel mosolygott rájuk, aztán indult vissza a merdek part felé. Repülni se volt kedve, csak ment, mendegélt szomorúan. Alkonyodott mire visszaért, elhagyott agyagparti otthonába. Fáradtan lerogyott, de mikor körülnézett, elmosolyodott.

– Olyan hajó bezzeg nincs, amelyiknek a hullámai ide fölcsapnának! – vigasztalta magát. – Igaz, hogy itt nem olyan szép, mint a lenti homokvár volt, ahogy visszatükröződott a vízben ... és ide minden csöpp vizet lentről kell felcipelnem ... de ezt soha nem fogják a hullámok elmosni!

Mielőtt elaludt volna, még eszébe jutott, hogy esővizet is lehet gyűjteni – ha épp esne az eső.

A túlsó part

Gyönyörű nyári nap volt. Vivike kiült a barlanglakása elé, és élvezte a napsütést. Már nem siratta a homokvárat. Mit ér az olyan lakás, amit minden hajóhullám elmos? Itt fent bezzeg biztonságban érezte magát a kis vízitündér. És milyen szép innen a Duna! A víz fénylett, mint az ezüst. Evezős csónakok, kajakok, kenuk, siklottak gyorsan az árral szemben megrakott uszályokkal. Az utolsó uszályon két kisgyerek szaladgált, anyjuk ruhát teregetett egy kifeszített kötélre.

– Ez biztosan a kormányos felesége, meg a gyerekei – vélekedett Vivke. – Vajon nem félnek– e attól, hogy a gyerekek a vízbe pottyannak? Hiszen az uszályokon nincsen korlát.

Ezen sokáig eltöprengett. Végül megnyugtatta magát, hogy a gyerekek valószínűleg pici koruk óta az uszályon laknak és megtanulhatták, hogy nem szabad az uszály legszélén ugrálni.

Később az jutott eszébe, milyen jó volna egy ilyen teherhajón, vagy az uszályon felutazni Budapestre. Nem tudta ugyan, mi az a Budapest, de a madaraktól hallotta, hogy ott sok emeletes ház van, az utcákon pedig sok-sok autó. Vivike azt se tudta, mi az az autó. A madarak elmagyarazták neki, hogy olyan nagy dobozféle, ami magától gurul. Vivke nagyon szeretett volna ilyen magától guruló valamit látni. Észrevette, hogy egy sirály kőröz a víz felett.

– Hahó, sirály barátom! – Kiáltott oda neki finoman csengő hangocskáján. – Gyere ide, hadd üljek a hátadra!